

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 12Csp/84/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117208158
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Paveleková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8117208158.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou Mgr. Alenou Pavelekovou v právnej veci žalobkyne: C.. U.. F. M.Á., nar. XX. XX. XXXX, Š. XX, XXX XX Š., štátny občan SR, v konaní zastúpená advokátskou kanceláriou JUDr. Matúša Macka, Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Endepro, s.r.o. v likvidácii (zmena obchodného mena od 04. 04. 2018) Provident Financial, s.r.o. (obchodné meno do 04. 04. 2018) so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, IČO: 35805731, zapísaný v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, Oddiel: Sro, Vložka číslo: 23439/B, zastúpený advokátom De minimis, spol. s r.o., so sídlom Lovinského 22, 811 04, Bratislava, IČO: 36868949, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, takto

rozhodol:

I. Žalobu uplatnenú titulom bezdôvodného obohatenia **z a m i e t a**.

II. Žalovaný **m á** vo vzťahu k žalobkyni **n á r o k** na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania, čo sa týka uplatneného nároku titulom bezdôvodného obohatenia, o ktorých výške súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd **u r č u j e**, že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 477376071 z 11. 9. 2012, v ktorej je uvedený administratívny poplatok, je neprijateľná.

IV. Súd **u r č u j e**, že zmluvná podmienka v zmluve o zabezpečení splátok úveru č. 477376071 zo dňa 11. 9. 2012 v bode 1.2: „Zákazník sa zaväzuje, že za poskytnutie služby podľa odseku 1 zaplatí poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 257,50 EUR, zákazník sa zaväzuje splácať túto odmenu v 60 pravidelných splátkach, a to v 59 týždenných splátkach okrem poslednej splátky vo výške 4,29 EUR a poslednú splátku vo výške 4,39 EUR počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere“, je neprijateľná.

V. Žalobkyňa **m á** vo vzťahu k žalovanému **n á r o k** na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania, čo sa týka vyslovenia neprijateľných zmluvných podmienok, o ktorých výške rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 23. 3. 2017 sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 196,81 EUR, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 196,81 EUR, od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému, do zaplataenia 196,81 EUR. Ďalej sa domáhala určenia, že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 477376071 z 11. 9. 2012, v ktorej je uvedený administratívny poplatok, je neprijateľná a z tohto dôvodu neplatná a určenia, že zmluvná podmienka v zmluve o zabezpečení splátok úveru č. 477376071, z 11. 9. 2012, v bode 1.2: „Zákazník sa zaväzuje, že za poskytnutie služby podľa

odseku 1 zaplatí Poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 257,50 EUR. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odmenu v 60 pravidelných splátkach, a to v 59 týždenných splátkach (okrem poslednej splátky) vo výške 4,29 EUR a poslednú splátku vo výške 4,39 EUR počas (doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere,“ je neprijateľná a z tohto dôvodu neplatná.

2. Svoju žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným dňa 11. 9. 2012 uzavrela zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 477376071. Podľa zmluvy jej žalovaný poskytol spotrebiteľský úver vo výške 500 EUR. V zmluve bol uvedený úrok vo výške 22,3769 %, t. j. 71,99 EUR a administratívny poplatok vo výške 100,50 EUR. Zároveň došlo k podpisu zmluvy o zabezpečení splátok úveru, podľa ktorej mala zaplatiť za službu žalovaného spočívajúcu v preberaní splátok, odmenu vo výške 257,50 EUR. Spolu teda mala zaplatiť za požíčaných 500 EUR, sumu 929,99 EUR (navýšenie o 86 %). Žalovanému celkovo zaplatila 696,81 EUR. Poukázala nato, že podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len ZoSÚ), zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí podľa OZ, musí obsahovať: - druh spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. a/ ZoSÚ) - dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ), - ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ) - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ).

3. Uviedla, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená výška RPMN 70,38 %. Avšak v skutočnosti bola RPMN pri tomto úvere ďaleko vyššia. Žalovaný do výpočtu RPMN nezahrnul poplatok za zabezpečenie splátok úveru, aj keď tento má akcesorickú povahu vo vzťahu k hlavnému predmetu plnenia a navzájom spolu súvisia, ak by žalovaný sporný poplatok do výpočtu RPMN zahrnul, hodnota RPMN by bola 228,65 %.

4. Nakoľko sa dostala do finančných problémov, tak vo finančnej tiesni bola nútená prijať aj neprimerané podmienky žalovaného. Neprimerané poplatky, však len zväčšili jej finančnú tieseň. Nedokázala posúdiť neprijateľnosť poplatkov. Neprimerané poplatky obchádzajú neprimerané úroky. Za neoprávnené považuje poskytovanie úverov na základe poplatkov, ktoré sú neprijateľné, pretože s nimi mala platiť fiktívne plnenie žalovaného, resp. sa za uvedené poplatky neposkytlo skutočné plnenie alebo sú neprimerané. Práve poplatky navýšili spotrebiteľský úver do netolerovateľnej výšky. Poplatky boli v rozpore s dobrými mravmi.

5. Uviedla, že administratívny poplatok nie je podmienkou individuálne dojednanou. Dôvodom neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky je jej nuerčitosť v predmete plnenia. V zmluve sa nenachádza predmet vedľajšieho plnenia, iba cena vedľajšieho plnenia, t. j. administratívny poplatok. Plnenie za predmetnú zmluvnú podmienku je plnením, ktoré nie je v záujme spotrebiteľa, ale slúži výhradne záujmom veriteľa.

6. Poukázala na to, že hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spočíva v tom, že si žalovaný nárokuje poplatok za úkony, ktoré nie sú ich zákazníkom vopred známe, ani len svojim okruhom, kedy výška tohto poplatku značne prevyšuje sumu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť ako úrok a navyše je neprijateľné, aby poplatok za „niečo ako technickú podporu“, závisel na výške poskytnutého úveru (v zásade 20,1 % z požičanej istiny). Odmena za zabezpečenie splátok úveru je neprimeraná a odporuje dobrým mravom. V skutočnosti nebola oboznámená s možnosťou splácať úver inou formou. Iba nepatrnú časť odmeny inkasuje obchodný zástupca, ktorý zabezpečuje kompletný servis tejto služby a zvyšnú časť približne 95 % používa žalovaný na neznámy účel.

7. Zmluva o zabezpečení splátok úveru je zmluvou, ktorá zakladá povinnosť obchodného zástupcu osobne vyberať týždenné splátky za poskytnutý úver primárne v domácnosti dlžníka, alebo na inom dohodnutom mieste. Táto služba je poskytovaná za odplatu vo výške 51,5 % z poskytnutej istiny. Poplatok za zabezpečenie splátok úveru je neprijateľný, pretože je netransparentný, neurčitý a neprimerane prevyšuje náklady na službu spojenú s hotovostným inkasovaním splátok. Žalovaný

týmto poplatkom obchádza správny výpočet RPMN, čím dochádza ku klamaniu spotrebiteľa a nekalej obchodnej praktike.

8. Žalovaný do zmluvy o zabezpečení splátok úveru zakomponoval odplatu, ktorá nebola individuálne dohodnutá. Výška poplatku nezávisí od trasy, ktorú musí obchodný zástupca žalovaného absolvovať, ale paradoxne od výšky poskytnutého úveru. Namietala len platby na rôzne výdavky žalovaného, ktoré nesúvisia s hotovostným inkasovaním splátok. Totožná zmluvná podmienka za zabezpečenie splátok úveru zo strany žalovaného už bola všeobecnými súdmi určená za neprijateľnú. Neprijateľnosť takto vymedzených zmluvných podmienok predstavuje skutočnosť, že žalovaný ich individuálne nedojednal a tieto poplatky spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Napadla najmä neprimerané poplatky, ktoré navýšili cenu úveru na 86 %. K neprimeranosti ceny úveru dala do pozornosti rozhodnutia NS SR 5Cdo/26/2011, 1MCdo/1/2009, NS ČR 21Cdo/1484/04. V súvislosti s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, neprijateľnými poplatkami a úžernou cenou úveru, vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 196,81 EUR. Bezdôvodné obohatenie žalovala vo výške rozdielu medzi platbami, ktoré vykonala v prospech žalovaného a výškou poskytnutého úveru.

9. Uviedla, že o skutočnosti, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v mesiaci november 2016, kedy som sa na neho obrátila so žiadosťou o poradenstvo ohľadom úverov od žalovaného. Až vtedy sa dozvedela, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

10. Žalobkyňa spolu so žalobou predložila zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 477376071, z 11. 9. 2012, zmluvu o zabezpečení splátok úveru z 11. 9. 2012, kartu splátok, rozsudok OS Revúca sp. zn. 6Cb/92/2008, rozsudok KS Banská Bystrica sp. zn. 41Cob/139/12, uznesenie KS Nitra sp. zn. 6Co/18/13, rozsudok KS Prešov sp. zn. 19Co/142/2016, rozhodnutie NS SR 5Cdo/26/2011, rozhodnutie NS SR 1MCdo/1/2009, rozhodnutie NS ČR 21Cdo/1484/04, prehlásenie združenia.

11. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril podaním doručeným súdu dňa 29. 9. 2017 a uviedol, že popiera všetky tvrdenia žalobkyne uvedené v žalobe, pre ich nepravdivosť. Žalovaný poukázal na to, že všetky ním používané zmluvy sú platné, majú všetky príslušnými právnymi predpismi stanovené náležitosti a neobsahujú neprijateľné podmienky. Každú zmluvu uzatvorila žalobkyňa so žalovaným dobrovoľne a každá je v súlade s dobrými mravmi, pričom žalovaný vždy postupoval v súvislosti s ním uzatváranými zmluvami v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Uplatnil námietku premlčania.

12. Žalovaný potvrdil, že medzi stranami došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 477376071 zo dňa 11. septembra 2012, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver v sume 500 EUR a žalobkyni po poskytnutí spotrebiteľského úveru vznikol záväzok zaplatiť žalovanému celkovú čiastku v sume 672,49 EUR. Až po uzavretí Zmluvy o úvere strany spolu uzavreli zmluvu o zabezpečení splátok úveru zo dňa 11. septembra 2012. Na základe zmluvy o doplnkovej službe sa žalovaný zaviazal poskytovať žalobkyni nadštandardnú doplnkovú službu a žalobkyňa sa zaviazala žalovanému za jej poskytovanie zaplatiť celkovú odmenu v sume 257,50 EUR. Preto bola z oboch vyššie uvedených zmlúv, avšak z dvoch rôznych právnych titulov, povinná zaplatiť žalovanému spolu sumu 914,49 EUR. Žalovaný poprel, že by žalobkyňa plnila 696,81 EUR, pretože žalobkyni bola poskytnutá zľava za predčasné splatenie úveru vo výške 233,18 EUR, žalobkyňa teda zaplatila sumu 681,31 EUR. Poukázal nato, že v prvom rade popiera, že by vzniklo bezdôvodné obohatenie na jeho strane a v druhom rade z dôvodu právnej istoty vzniesol námietku premlčania s poukazom na to, že zmluva o úvere bola uzavretá 11. septembra 2012, pričom posledná splátka bola splatená 4. marca 2013, t. j. pred viac ako štyrmi rokmi. K splateniu poslednej splátky malo dôjsť 4. marca 2013 a k podaniu žaloby došlo až 23. marca 2017. Z uvedeného mal za zrejmé, že žalobkyňa nie je v žiadnej právnej neistote, či má ešte povinnosť žalovanému niečo plniť alebo nie, nakoľko jeho pohľadávka je premlčaná. V ďalšom poukázal na to, že všetky v žalobe uvedené určovacie žalobné návrhy sú vzhľadom na rekonštrukciu civilného procesu neprípustné. Záujmom zákonodarcu bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti/platnosti právnych úkonov o iných právnych skutočnosti, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a mŕňajú sa účelu žaloby určovacej. Žalovaný uviedol, že je toho názoru, že práve tento spor o určovanom žalobnom návrhu, je akademickým sporom, ktorý mal na mysli zákonodarcu a ktorý okrem značných nákladov na súdny systém, právnych zástupcov a strany bez prípadného ďalšieho

iniciovaného sporu niektorou stranou nič nerieši a poukázal nato, že zákonodarca vhodne doplnil o inštitút konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach podľa § 301 a nasl. zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalovaný uviedol, že žalobkyňou podané určovací žalobné návrhy sú podľa § 137 písm. c) a d) CSP ex lege neprípustné a je ich preto, už len z tohto dôvodu, na mieste ich zamietnuť.

13. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne v zmysle ktorého súd uviedol: „Žalobkyňa nemá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetných zmlúv, pretože ako správne konštatoval súd prvej inštancie, žalobkyňa môže dosiahnuť takéto určenie neplatnosti v inom súdnom konaní, v ktorom môže uplatniť svoje práva alebo sa brániť voči uplatneným právam druhého účastníka. Podaná žaloba nie je procesne vhodným nástrojom ochrany žalobcovho práva, nakoľko by sa ňou nedosiahlo odstránenie spornosti práva a neodstránila by sa teda ani neistota vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným, naopak je značný predpoklad, že po tomto konaní by nasledovalo iná (ďalšie) súdne konanie. Rozhodnutie o určení práva, ktoré sa žalobkyňa v žalobe domáha, nijakým spôsobom neovplyvní právne postavenie žalobkyne voči žalovanému. Neexistuje právo žalobkyne, ktoré by mohlo byť ohrozené v závislosti od rozhodnutia o určení neplatnosti predmetných zmlúv.“ (rozsudok zo dňa 28. septembra 2016, sp. zn. 17Co/339/2015), taktiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. marca 2016, sp. zn. 8Cdo/251/2015). Žalovaný uviedol, že popiera, že by žalobkyňa mala na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Žalovaný v súvislosti s namietanou absenciou naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení poukázal aj na tú skutočnosť, že žalobkyňou vymedzený určovací petit je nedostatočný a nevykonateľný.

14. Pokiaľ ide o zmluvu o doplnkovej službe, žalovaný uviedol, že bola so žalobkyňou individuálne dojednaná, je uzavretá platne a neobsahuje neprijateľné podmienky. Žalobkyňa uzavrela zmluvu o doplnkovej službe dobrovoľne. A uviedol, že nie každý spotrebiteľ zmluvu o doplnkovej službe so žalovaným uzavrie. Zmluva o úvere je úplne nezávislá od skutočnosti, či dôjde alebo nedôjde k uzavretiu zmluvy o doplnkovej službe so spotrebiteľom. Zmluva o doplnkovej službe bola so žalobkyňou osobitne uzavretá až po uzavretí zmluvy o úvere, a to aj napriek tomu, že bola uzavretá toho istého dňa. Žalovaný svojich obchodných zástupcov školí o dobrovoľnej povahe zmluvy o doplnkovej službe, ktorí spotrebiteľov na túto skutočnosť upozorňujú. Zmluva o doplnkovej službe je stručná zmluva s textom iba na jednej strane jedného listu, pričom bola osobitne uzavretá a podpísaná stranami. Zmluva o doplnkovej službe je samostatne uzavretou inomínátnou spotrebiteľskou zmluvou obsahujúcou ustanovenia o predmete plnenia (bod 1.1) a jeho cene (bod 1.2), pričom obe sú vyjadrené jasne, zrozumiteľne a určito. Je z nich totiž zrejmé, aká je celková odmena za doplnkovú službu, ako aj to, za čo sa táto celková odmena platí, t. z. v čom spočíva podstata služby. Zmluva o doplnkovej službe je akcesorickej povahy k príslušnej zmluve o úvere, no nie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru. Zmluvou o doplnkovej službe sa žalovaný zaviazal žalobkyňi poskytovať nadštandardnú doplnkovú službu spočívajúcu predovšetkým v pravidelnom preberaní peňažnej hotovosti na úhrady splátok spotrebiteľského úveru v mieste trvalého pobytu žalobkyne alebo na ktoromkoľvek inom dohodnutom mieste a žalobkyňa sa zaviazala žalovanému zaplatiť za túto službu dohodnutú celkovú odmenu. Tieto hlavné zmluvné podmienky, teda doplnková služba ako hlavný predmet plnenia a celková odmena ako cenové dojednanie sú explicitne vylúčené zo súdneho prieskumu ich prijateľnosti podľa § 53 ods. 1 OZ. Kauzou uzavretia zmlúv o doplnkovej službe je tak pri väčšine zákazníkov snaha o minimalizáciu nákladov, ktoré tieto osoby vynakladali na splácanie úveru v podobe najmä bankových poplatkov za hotovostný vklad na účet žalovaného (spravidla 60-krát) a na cestovné náklady v súvislosti s opakovanými cestami do najbližšej banky (spravidla 60-krát). Uzavretím zmluvy o doplnkovej službe sa záväzok žalobkyne platiť splátky dlžnej sumy na bankový účet žalovaného nezmenil. Na základe zmluvy o doplnkovej službe však vznikol nový záväzok pre žalovaného, aby sa fyzicky dostavil na miesto určené žalobkyňou, keď ho o to požiada a prevziať hotovosť, ktorú po prevzatí bol žalovaný povinný použiť v mene žalobkyne a splniť za neho jeho povinnosť podľa príslušnej zmluvy o úvere.

15. Pokiaľ ide o celkovú odmenu, žalovaný uviedol, že za doplnkovú službu podľa zmluvy o doplnkovej službe bola pritom určená dohodou strán, je primeraná a v súlade s dobrými mravmi. V plnej miere zodpovedá náročnosti toho, že okrem iného obchodný zástupca sa spravidla 60-krát musí dostaviť do miesta určeného žalobkyňou za účelom plnenia zmluvy o doplnkovej službe, z čoho prirodzene vznikajú žalovanému aj značné náklady spočívajúce predovšetkým v cestovných nákladoch a amortizácií (pri niektorých zákazníkoch išlo o cestu tam a späť presahujúcu aj 30 km), rovnako tak aj náklady súvisiace so stratou času a zabezpečením úhrad osobám, ktoré tieto činnosti v mene žalovaného vykonávajú.

Žalovaný tak žalobkyni poskytoval na základe zmluvy o doplnkovej službe reálne a ekonomicky náročné protiplnenie, ktoré ale žalovaný dokázal racionalizovať na pre spotrebiteľov. Závazok žalovaného poskytovať doplnkovú službu preto nie je súčasťou záväzku žalovaného zo zmluvy o úvere, nakoľko zo zmluvy o úvere napríklad nevyplýva povinnosť žalovaného pravidelne cestovať za žalobkyňou. Celková odmena sa nezahŕňa do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (teda nemá ani dopad na výpočet RPMN, nezahŕňa sa ani do celkovej čiastky), ani do odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov podľa zmlúv o úvere, a to nie preto, že sa tak rozhodol žalovaný, ale preto lebo tak stanovujú príslušné legálne definície daných pojmov. Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom boli v rozhodnom období vymedzené v § 2 písm. g) ZoSÚ. Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom pritom boli v rozhodnom čase špeciálnou definíciou odplaty aj pre účely § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom v okamihu uzavretia príslušnej Zmluvy o úvere. Žalovaný teda, mal zato, že v dobrej viere zastáva názor, že neporušil žiadnu svoju povinnosť, a to výslovne ani pri celkových nákladoch, či RPMN v zmluve o úvere. Poukázal nato, že s týmto záverom sa opakovane stotožňujú aj všeobecné súdy v právne obdobných veciach ako napríklad Okresného súdu Prešov v rozsudku zo dňa 3. novembra 2014, sp. zn. 25C/160/2014); Okresný súd Prešov v rozsudku zo dňa 30. 5. 2014, sp. zn. 10C/239/2011); Okresný súd Spišská Nová Ves v rozsudku zo dňa 9. 9. 2013, sp. zn. 7C/162/2013, Okresný súd Bratislava I. v rozsudku zo dňa 18. 9. 2014, sp. zn. 32Cb/135/2010. Pokiaľ ide o náležitosti zmluvy o úvere uviedol, že táto bola uzavretá platne v písomnej forme. Zmluva o úvere obsahovala aj všetky vzťahujúce sa náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom v okamihu jej uzavretia (vrátane písm. a) - druh spotrebiteľského úveru, f) - doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, písm. j) - ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, a písm. k) - výšku počet a termíny splátok). Zmluva o úvere neobsahovala neprijateľné podmienky. Žalovaný voči žalobkyni nepoužil nekalé obchodné praktiky (ani zo strany obchodných zástupcov žalovaného k použitiu nekalých obchodných praktík nedošlo). Na zmluvu o úvere sa teda nepoužije ani sankcia bezúročnosti a bez poplatkovosti spotrebiteľského úveru.

16. Žalovaný poukázal na to, že v danej právnej veci zo skutkového stavu vyplýva, že a) medzi sporovými stranami viac ako štyri roky neexistuje a ani v čase podania žaloby neexistovala žiadna zmluva, b) žalobkyňa sa domáha určenia neprijateľnosti administratívneho poplatku a zmluvy o doplnkovej službe, pretože v zmluve o úvere má podľa jeho názoru chýbať skutočný predmet plnenia, aký to má byť, už žalobkyňa neuvádza, c) predmet plnenia a cena plnenia nemôžu byť neprijateľnou podmienkou, napriek tomu sa vyslovenia práve tohto žalobkyňa domáha. Práve predmet a cena sú totiž tie parametre, ktoré si vie ustrážiť každý (aj menej obozretný) spotrebiteľ. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že pre určenie neprijateľnosti podmienky nebola splnená ani jedna z troch kumulatívnych podmienok. Pokiaľ ide o administratívny poplatok, podľa zmluvy o úvere sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť žalovanému okrem úroku aj administratívny poplatok. Vo vzťahu k administratívne poplatku žalobkyňa nič konkrétne namieta. Okrem nepravdivosti týchto tvrdení žalobkyne, tak ak malo toto tvrdenie žalobkyne smerovať k označeniu dohody o administratívnom poplatku ako neprijateľnej podmienky, žalovaný konštatoval, že toto tvrdenie nemá v právnej úprave žiadnu oporu. Administratívny poplatok si žalovaný účtuje v zmluve o úvere za administráciu, t. j. správu úveru. Správa úveru je pojem v právnej úprave všeobecne známy, ani sám zákonodarca ho nešpecifikuje [používa ho napr. § 39 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z., pričom ju zakázal až zákonom č. 132/2013 Z. z. účinným od 10. júna 2013. Dovtedy bol takýto poplatok v súlade so zákonom, inak by predmetná novela postrádala akýkoľvek zmysel, argumentum a contrario. Ide pritom o jediný poplatok účtovaný žalovaným, na základe zmluvy o úvere. Administratívny poplatok je vyjadrený jasne, určito a zrozumiteľne, čo potvrdzuje a žalovaný poukázal na právoplatný rozsudok Okresného súdu Michalovce z 27. júna 2012, č. k. 19C/164/2010-230, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25. marca 2014, č. k. 6Co/323/2012-345, týkajúci sa zmlúv žalovaného, podľa ktorého „v časti, ktorá obsahuje údaje o výške úveru a výške nákladov úveru je čitateľná, zrozumiteľná a oddelená od ostatných častí zmluvy. Z týchto údajov si aj bežný spotrebiteľ dokáže prečítať aká je výška úveru aké sú celkové náklady úveru ... a akú celkovú sumu bude musieť spotrebiteľ za úver zaplatiť ... Zmluva neobsahuje žiadne skryté poplatky, ktoré by dodatočne mohol žalovaný po žalobkyni požadovať.... Žalobkyňa teda už pri uzavretí zmluvy vedela, akú konečnú sumu bude musieť za úver zaplatiť. Takisto mala možnosť v lehote 7 dni od zmluvy odstúpiť.... Teda počas jedného týždňa si mohla zmluvu riadne prečítať, porovnať výšku úveru a výšku odplaty za úver a rozhodnúť sa či takéto podmienky prijíma alebo nie“.

17. Administratívny poplatok slúžil na pokrytie administratívnych nákladov, ktoré vznikajú v súvislosti s konkrétnou uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere počas jej platnosti. Administratívny poplatok bol

jediný poplatok, ktorý mala žalobkyňa podľa zmluvy o úvere uhradiť žalovanému. Vo vzťahu k RPMN žalovaný uviedol, že pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že v zmluve o úvere je nesprávne uvedená RPMN, tieto tvrdenia žalobkyne v celom rozsahu popiera pre ich nepravdivosť, pretože v zmluve o úvere je uvedená správna výška RPMN. Nesprávnosť výpočtu RPMN nijako žalobkyňa nedokázala. Žalobkyňa v žalobe pritom takéto jeho nesprávne tvrdenie neopiera o žiadnu konkrétnu skutočnosť ani o žiaden dôkaz. Žalobkyňa tak neunesla v konaní ani len bremeno tvrdenia nieto ešte dôkazné bremeno. Výška RPMN sa vypočítava matematickým vzorcom prostredníctvom metódy numerickej aproximácie podľa prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.. Tieto matematické údaje majú výlučne informačnú povahu (viď rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Cofinoga Mérignac SA, C-264/02, ECLI:EU:C:2004:127, bod 26). Žalovaný vychádzal pri výpočte RPMN vždy priamo z údajov uvedených v príslušnej Zmluve o úvere. Hodnota RPMN nevyjadruje, že náklady s úverom žalobkyne boli 70,38 %, pretože veličina RPMN má abstraktnú výpovednú hodnotu len z hľadiska toho, že zákazník vie z tohto údajja posúdiť len to, že úver s menšou RPMN ako je uvedená RPMN je pre neho výhodnejší a s vyššou RPMN ako je uvedená je pre neho menej výhodný z hľadiska celkových nákladov, ktoré musí zaplatiť. Žalovaný nikdy neprijal od nijakého svojho zákazníka, vrátane žalobkyne, žiadne plnenie, ktoré by nezodpovedalo ich vzájomnej písomnej dohode a teda relevantnému právnomu titulu, čím je vylúčené, že by sa žalovaný mohol bezdôvodne obohatiť. Žalovaný navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

18. Na pojednávaní konanom dňa 24. apríla 2018 súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými zo strany žalobkyne a žalovaného v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, ktorý sa vo veci ospravedlnil (č.l.sp. 86).

19. Na pojednávaní konanom dňa 24. apríla 2018 žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu zotrvala na argumentácii uvedenej v žalobnom návrhu.

20. Žalobkyňa a žalovaný dňa 11. septembra 2012 uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 47737607, pričom žalovaný poskytol žalobkyne bezúčelový úver vo výške 500 EUR, pričom v zmluve bola uvedená úroková sadzba 22,3769 % a poplatok za garantovanú službu vo výške 100,50 EUR, ako aj celková čiastka, ktorú mal zaplatiť vo výške 672,49 EUR. Priemerná RPMN bola uvedená vo výške 35,60 %. V zmluve bolo uvedené, že celkové náklady na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy predstavujú ročnú percentuálnu mieru nákladov 70,38 %.

21. Zároveň došlo v ten istý deň aj k uzavretiu zmluvy o zabezpečení splátok úveru, podľa ktorej mala žalobkyňa zaplatiť za službu žalovaného spočívajúcu v preberaní splátok odmenu vo výške 257,50 EUR. Žalobkyňa sa zaviazala túto odmenu splácať v 60 pravidelných splátkach, a to v 59 týždenných splátkach vo výške 4,29 EUR a poslednú splátku vo výške 4,39 EUR. Spolu mala tak zaplatiť, vrátane úrokov, poplatku za garantovanú službu a služby - odmeny spočívajúce v preberaní splátok, sumu 929,99 EUR.

22. Žalovanému bola žalobkyňou uhradená suma 681,31 EUR, vychádzajúc z predloženej karty splátok (žalobkyňa k žalobe tvrdila, že žalovanému celkovo uhradila 696,81 EUR).

23. Súd vec právne posúdil nasledovne:

24. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný vzniesol námietku premlčania k uplatnenému nároku, súd predtým, ako sa začal zaoberať samotným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia skúmal, či nárok žalobkyne nie premlčaný.

25. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

26. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením správneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

27. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto v zákone ustanovenej (§ 100 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

28. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

29. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

30. Podľa § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinný navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihladne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat.

31. Podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka, domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

32. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je právom majetkovým, ktoré v súlade s ustanovením § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka podlieha premlčaniu. Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia občiansky zákonník upravuje subjektívnu ako aj objektívnu premlčaciu dobu. Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt.

33. Subjektívna premlčacia doba je upravená v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka - začiatok jej plynutia sa odvíjala od okamihu, kedy sa oprávnený z bezdôvodného obohatenia dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil.

34. Premlčacie doby (tak subjektívna ako aj objektívna) pri bezdôvodnom obohatení a začínajú spravidla plynúť rôzne v závislosti od druhu bezdôvodného obohatenia. K bezdôvodnému obohateniu získaného plnením bez právneho dôvodu, ak právny dôvod neexistoval od začiatku, dochádza okamihom poskytnutia plnenia. Týmto okamihom je tiež určený začiatok objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý dozvedel, že plní bez právneho dôvodu a komu plnil. Bezdôvodné obohatenie získané plnením, ktorého právny dôvod neskôr odpadol (§ 452), vzniká a objektívna doba na premlčanie práva na jeho vydanie preto začína plynúť okamihom odpadnutia právneho dôvodu poskytnutého plnenia. Začiatok subjektívnej premlčacej doby sa zhoduje s okamihom, keď sa oprávnený dozvedel o tom, komu plnil a o odpadnutí právneho dôvodu plnenia. Ak ide o bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatného právneho úkonu, treba rozlišovať prípady relatívnej a absolútnej neplatnosti právneho úkonu, z ktorého sa plnilo.

35. V prípade relatívne neplatného právneho úkonu o bezdôvodnom obohatení možno hovoriť len od okamihu úspešného dovolania sa relatívnej neplatnosti, t. j. keď prejav oprávneného (dotknutého) došiel druhému účastníkovi, právneho úkonu. Tento deň treba zásadne považovať za rozhodujúci okamih na určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. Úspešným dovolaním sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu začína súčasne plynúť aj objektívna premlčacia doba. Do času dovolania sa neplatnosti takéhoto právneho úkonu, treba právny úkon považovať za platný (§ 40a Občianskeho zákonníka). Na tom nič nemení skutočnosť, že účinky neplatnosti právneho úkonu nastávajú od jeho vzniku. Bezdôvodné obohatenie získané z absolútne neplatného právneho úkonu vzniká spravidla od samého vzniku právneho úkonu. Objektívna premlčacia doba začne plynúť teda od vzniku takéhoto právneho úkonu. Prípadne od poskytnutia plnenia na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Subjektívna premlčacia doba začne plynúť odvtedy, keď sa oprávnený dozvie, že bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Tieto okolnosti sa oprávnený obvykle dozvie už v čase vzniku absolútne neplatného právneho úkonu respektíve vtedy, kedy na základe takéhoto úkonu poskytol plnenie, tu súd poukazuje na rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 158/99: „ak je právny úkon neplatný od samého počiatku (absolútna neplatnosť), tak akékoľvek plnenie na jeho základe poskytnuté je od tohto okamihu plnením z neplatného právneho úkonu, t. j. bezdôvodným obohatením a týmto okamžikom začína plynúť objektívna lehota na jeho vydanie.“

36. V tejto právnej veci žalobkyňa odvodzuje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, čo do úrokov a poplatkov podľa ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Na základe týchto ustanovení označil úverovú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkovú.

37. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

38. Na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávnene získaného majetkového prospechu sa vyžaduje skutočná, a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto sa na jeho úkor obohatil - získal majetkový prospech. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Skutočná vedomosť oprávneného o tom, že sa na jeho úkor získal majetkový prospech a v akej výške, predstavuje vedomosť o rozhodujúcich skutkových okolnostiach. Žalobkyňa tvrdila, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel od združenia (obsahom prehlásenia sú však vyjadrenia, že bol informovaný o zákonných ustanoveniach a o rozhodnutiach súdov, ktoré sú taktiež okrem iného síce anonymizované ale verejnosti prístupné). Pri použití argumentácie uvádzanej žalobkyňou, by bolo možné posúvať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v podstate aj o niekoľko rokov a začiatok plynutia mal plne v rukách sám žalobkyňa, založenom len na tom kedy sa rozhodne navštíviť sídlo združenia, prípadne kedy by sa rozhodol, že sa začne zaujímať z hľadiska právneho posúdenia o to či úver predplatil.

39. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela od združenia, k tomuto tvrdeniu s prihladením na ustanovenie § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. (resp. § 15 zák. č. 400/2015 Z. z. keďže zmluva bola uzatvorená v roku 2015) nemožno priznať právnu relevanciu. O prípadných v dôvodoch, prečo je zmluva bezúročná, bezpoplatková vzhľadom na nevyvrátiteľnú právnu domnienku znalosti právnych predpisov, mala žalobkyňa podľa ustanovenia § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. vedomosť už pri podpise zmluvy o úvere. Rovnako mala vedomosť už pri podpise úverovej zmluvy o tom, kto je veriteľom zo zmluvy a o tom, komu a kedy jednotlivé splátky úveru spláca. Žalobkyňa od združenia získala iba vedomosť o právnom posúdení veci, čo vyplynulo aj zo samotnej formulácie žalobkyne v žalobe, keď to uviedla, že sa na združenie obrátila so žiadosťou o poradenstvo ohľadom úverov žalovaného, čo však nemožno stotožniť s dozvedením sa rozhodujúcich skutkových okolností, pre účely zistenia vzniku bezdôvodného obohatenia (právny zástupca vo veci ani nenavrhol vypočítať samotnú žalobkyňu pre dôslednejšie preukázanie ním tvrdných skutočností, aj keď ju súd na pojednávanie predvolal, pričom žalobkyňa svoje právo nevyužila).

40. Vyššie uvedené, bez ďalšieho znamená, že mala vedomosť o skutkových okolnostiach a samotné oboznámenie s právnym posúdením nemalo vplyv na subjektívnu lehotu. Na základe týchto skutočností súd uzatvára, že subjektívna lehota na vydanie prípadného bezdôvodného obohatenia začala plynúť zaplacením príslušnej splátky úveru nad rámec zákonom ustanovenej povinnosti a pretože žalobkyňa už dňa 4. novembra 2012 zaplatila sumu presahujúcu 500 EUR (teda vrátila istinu 500 EUR) a nasledujúcimi splátkami od 31. januára 2013 EUR už začala plniť titulom bezdôvodného obohatenia subjektívna dvojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula najneskôr dňa 31. januára 2015, žaloba bola podaná dňa 23. marca 2017.

41. Pre úplnosť vzhľadom na vyjadrenia právneho zástupcu žalobkyne, je potrebné považovať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby od momentu, odkedy spotrebiteľ bol oboznámený prostredníctvom Združenia na ochranu práv spotrebiteľa, súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 143/2016, ktorý sa vyjadril k právnemu záveru Krajského súdu Banskej Bystrici č.k. 14Co/109/2014-236 zo dňa 23. 9. 2014, ohľadom momentu začatia plynutia premlčacej doby z právneho titulu prijatia bezdôvodného obohatenia, že je zásadné, kedy sa sťažovateľka preukázateľne mohla o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedieť. Ústavný súd konštatoval, že tento právny záver krajského súdu nepovažuje za svojvoľný ani za prijatý v zjavnom omyle, respektíve ako výsledok formalistického výkladu aplikovaných právnych noriem.

42. Vzhľadom na túto skutočnosť, že súd vyhodnotil ako dôvodnú námietku premlčania pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby, posudzovanie dĺžky objektívnej premlčacej doby, a ani samotného nároku už nebolo právne relevantné.

43. Vzhľadom celkovú argumentáciu súd poukazuje aj na to, že účelom premlčania je stimulovať subjekty aj spotrebiteľské k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv. Inštitút premlčania je v súlade s požiadavkou právnej istoty a bráni existencii dlhotrvajúcich občianskych subjektívnych práv.

44. Ak teda spoločenská situácia si vyžaduje zmeny v inštitúte premlčania, ak ide o uplatnenie práv spotrebiteľom, nič nebráni tomu, aby došlo k zmene právnej úpravy, ktorou za tohto stavu je súd viazaný tak, ako to bolo v prípade ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

45. Súčasná právna úprava však nevytvára takzvanú osobitnú kategóriu posudzovania začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, prípadne povinnosť prezumovať úmysel dodávateľa a ignorovať subjektívnu premlčaciu dobu, o čom svedčí aj nejednotnosť v rozhodovaní jednotlivých súdov a súd poukazuje napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25Co/1019/2015 - „V zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa o vzniku bezdôvodného obohatenia oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j., keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného. Z hľadiska plynutia premlčacej doby nie je rozhodujúce, že oprávnený mal už predtým možnosť sa dozvedieť skutočností, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výške. Z uvedeného vyplýva správnosť záveru súdu prvej inštancie, že pri posudzovaní vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, je potrebné z hľadiska § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka minimálne vychádzať zo dňa, kedy žalobkyňa poukázala žalovanému ako veriteľovi, poslednú splátku úveru. Navyše za situácie, že predmetnú zmluvu o úvere, ktorú uzavrela so žalovaním dňa (1. 3. 2011, podpísala, jej táto skutočnosť, že má zaplatiť sumu istiny (200 EUR) zvýšenú o odplatu (160 EUR), ďalej že zmluva neobsahuje údaj o RPMN a údaj o úroku, bola známa už v čase podpisu, t.j. uzavretia predmetnej úverovej zmluvy. Ospravedlnenie, že žalobkyňa nemá právnické vzdelanie a v čase podpisu zmluvy nevedela o tom, že zmluva musí obsahovať údaj o RPMN a údaj o úroku, je zavádzajúce a neopodstatnené, nakoľko už na prvý pohľad a aj laikovi musí byť zrejmé neúmerne navýšenie žalovaným poskytnutého úveru.

46. Podľa KS v Nitre sp. zn. 6Co/220/2015 - V danom prípade teda nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa žalobkyňa pri riadnej starostlivosti musela alebo mohla dozvedieť, že na jej úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale je rozhodujúce, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedela. V danom prípade tak pri posudzovaní vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, v prospech koho k obohateniu došlo, treba z hľadiska § 107 ods. 1 OZ vychádzať zo dňa (dní), kedy žalobkyňa splatila žalovanej úver, z ktorého požadovala vydanie bezdôvodného obohatenia pozostávajúceho zo splatených úrokov a poplatkov, a to bez ohľadu na skutočnosť, či žalobkyňa skutočne vedela o prípadnej neplatnosti zmluvy o úvere v časti poplatkov u úrokov a o tom, že sa bezdôvodne obohacuje žalovaný. Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel k záveru, že k bezdôvodnému obohateniu došlo dňom 14. 2. 2007, ktorým dňom žalobkyňa splatila predmetný úver. Následne z toho vyplýva, že subjektívna dvojiročná premlčacia doba uplynula dňom 14. 2. 2009. Žalobkyňa si uplatnila svoj nárok žalobou podanou na súd dňa 17. 2. 2014, teda po uplynutí tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej lehoty. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval prvostupňový rozsudok vo výroku za vecne správny. Námietku žalobkyne popísanú v odvolaní a týkajúcu sa toho, že premlčacia doba je v tomto prípade až 10-ročná z dôvodu, že ide o úmyselné konanie žalovanej, odvolací súd neakceptoval. Pokiaľ žalobkyňa v konaní tvrdila, že na strane žalovanej ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, bola povinná na preukázanie tohto jej tvrdenia označiť alebo doložiť relevantné dôkazy. Uvedené úmyselné konanie žalovanej však žalobkyňa ničím nepreukázala, čím neuniesla dôkazné bremeno tohto jej tvrdenia. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnuté rozsudok vo veci samej i vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

47. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Žiline 6Co/233/2017 zo dňa 28. 2. 2018: „Pokiaľ ide o včasnosť podania žaloby (a vzhľadom na žalovaným vnesenú námietku premlčania) je krajský súd presvedčený, že subjektívna doba na uplatnenie nároku začala plynúť odo dňa, kedy žalobca zaplatil jednotlivé plnenia v súvislosti s existujúcou zmluvou o revolvingovom úvere nad rámec toho, na čo bol povinný. Nie je možné akceptovať tvrdenie, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel až na základe porady so svojim právnym zástupcom. Súd prvej inštancie odkázal na stanovisko Cpj 37/78, z ktorého je zjavný názor o nevyhnutnosti skúmania subjektívneho momentu rozhodujúceho pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Obdobný názor vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR (napr. sp. zn. 25Cdo/2581/98 <<http://merit.slv.cz/25Cdo/2581/98>>, 30Cdo/2758/2006 <

merit.slv.cz/30Cdo/2758/2006>, 28Cdo/1957/2012 <<http://merit.slv.cz/28Cdo/1957/2012>>); konštatoval, že tu riešené prípady určovania momentu vzniku vedomosti o bezdôvodnom obohatení mali skutkový základ, teda sporným bolo zistenie, kedy oprávnená osoba získala z hľadiska skutkového objektívne vedomosti umožňujúce iniciovať súdne konanie. Uvedené však nebolo možné aplikovať na prejednávajúcu vec, kde žalobkyňa uplatňovala svoje nároky z dôvodu právnych väd zmluvy tak, ako správne konštatoval súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Krajský súd považuje za potrebné opakovane zdôrazniť, že v čase jej uzavretia platila právna úprava, podľa ktorej sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov v prípade absencie vymedzených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>>). Vedomosť o tejto zákonnej úprave sa u žalobcu predpokladá a nemožno ju nijako vyvrátiť (§ 2 zákona č. 1/1993 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1993/1/>> o Zbierke zákonov Slovenskej republiky).“

48. Navyše boli vydané ďalšie rozhodnutia, ako napríklad rozhodnutie Krajského súdu Banskej Bystrici č.k. 13Co/17/2015-99 zo dňa 24. 5. 2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici 17Co/968/2013-192 zo dňa 10. 2. 2015.

49. Pokiaľ ide o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, k tomu súd uvádza nasledovné:

50. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

51. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

52. Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

53. Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

54. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

55. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

56. Podľa § 53 ods. 2 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

57. Podľa § 53 ods. 3 OZ, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

58. Podľa § 53 ods. 4 písm. v) OZ, požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie.

59. Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

60. Podľa § 298 ods. 1 CSP - Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

61. Podľa § 298 ods.2 CSP - Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

62. V danom prípade žalobkyni bol poskytnutý úver 500 EUR so splatnosťou 60 týždňov (viac ako rok) s poplatkom za garantovanú službu vo výške 100,50 EUR. Zo zmluvy síce vyplýva, čo tento poplatok zahŕňa, pričom vo všeobecnosti možno tento poplatok vnímať ako poplatok za správu úveru, avšak ide len o praktiku dodávateľa rozložiť úrok do „služieb“ bez ohľadu na to, či ich spotrebiteľ využije. Súdu je však z jeho činnosti známe z iných súdnych konaní, že tak výška poplatku za garantovanú službu (v niektorých zmluvách označovaný aj ako administratívny poplatok), ako aj výška odmeny za zabezpečenie splátok úveru sa odvíjala od výšky poskytnutého úveru.

63. Poplatok za garantovanú službu, ktorý má pokryť náklady na správu úveru však nemôže byť ovplyvnený výškou úveru, a to vedie k záveru o tom, že žalovaný týmto pomerne sofistikovaným spôsobom sa snažil opticky vyvolať dojem výhodnosti úveru pre nízku úrokovú sadzbu, aj keď v skutočnosti administratívny poplatok odvíjajúci sa od výšky úveru vo svojej podstate predstavuje úrok. Poplatok 100,50 EUR predstavuje 20,1 % z úveru. Išlo by nepochybne o dohodu o úrokoch v rozpore s dobrými mravmi, čo by spôsobovalo jej neplatnosť zo zákona s poukazom na § 39 a 3 ods. 1 OZ. Zrejme to bolo motívom pre žalovaného vyhnúť sa takémuto posúdeniu cez stanovenie poplatku za garantovanú službu. Súd zdôrazňuje, že to, že poplatky za správu úveru boli zakázané až od 10. 6. 2013 neznamená, že dovtedy mohli byť v neprimeranej výške tak, ako je tomu v danom prípade. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Karlsruhe č. AZ 17U192/2010 z 3.5.2010, ktorý dospel k záveru o neprijateľnosti podstatne nižšieho administratívneho poplatku v rozsahu 2% z úveru za posudzovanie bonity klienta s tým, že nie je to v záujme spotrebiteľa, ale veriteľa.

64. Spotrebiteľ teda by mal platiť poplatok za dodané skutočné plnenie (tzv. teória skutočného plnenia), musí byť preto predmet administratívneho poplatku určitý a musí byť v primeranej výške. Ak tieto atribúty nie sú splnené, spôsobuje to značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a teda ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Nejedná sa totiž o prípad vylúčenia súdnej kontroly v zmysle § 53 ods. 1 vety druhej OZ, keďže administratívny poplatok nepredstavuje hlavný predmet plnenia úverovej zmluvy (hlavný predmet je poskytnutie úveru za úrok, ako to vyplýva z § 497 Občianskeho zákonníka), navyše nie je vyjadrený určito (nie je zřejmé za čo sa platí) a rozhodne nebol individuálne dojednaný (jeho výšku stanovil žalovaný bez možnosti ovplyvnenia žalobcom). Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie považoval administratívny poplatok v zmluve o spotrebiteľskom úvere za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

65. Pokiaľ ide o zmluvu o zabezpečení splátok úveru, táto síce formálne predstavuje samostatnú zmluvu, ale z pohľadu posúdenia neprijateľnej zmluvnej podmienky a vylúčenia súdnej kontroly je potrebné prijať logický záver o tom, že aj v tomto prípade súdna kontrola nemôže byť vylúčená. Ide o akcesorickú zmluvu nadväzujúcu na úverovú zmluvu, keďže jej obsahom je len spôsob splácania dohodnutého úveru. Hlavným predmetom plnenia je teda stále poskytnutie úveru za úrok. Iný výklad pripúšťajúci vylúčenie súdnej kontroly takejto zmluvy by bol v rozpore s ratio legis ustanovenia § 53 ods. 1 OZ, dodávateľ by totiž mohol základnú (úverovú) zmluvu rozčleniť na viaceré samostatné zmluvy, ktoré by upravovali samostatne jednotlivé zmluvné podmienky a to by znamenalo, že v každej takejto zmluve by zmluvná podmienka bola hlavným predmetom plnenia, čo by znemožňovalo posúdenie jej neprijateľnosti. Takýto výklad nepochybne by bol v rozpore so sledovaným účelom citovanej právnej úpravy.

66. Pokiaľ ide o poplatok za garantovanú službu, ako aj o poplatok za hotovostný výber splátok, súd má za to, že ich neprijateľnosť je daná z presvedčivého dôvodu, a teda, že tieto sú závislé od výšky poskytnutého úveru, a teda iné pre každého spotrebiteľa, na základe hľadiska, ktoré inak relevantné nemôže byť. Nie je žiadnym spôsobom racionálne a v súlade s odbornou starostlivosťou dodávateľa ospravedliteľné, prečo by za garantovanú službu, alebo za hotovostný výber splátok mal vyššiu sumu pri poskytnutí totožnej služby zaplatiť ten, kto dostal vyšší úver.

67. Neprijateľnosť poplatku za garantovanú službu ďalej spočíva v tom, že spotrebiteľ vopred musí zaplatiť za niečo, čo nemusí dostať. V tomto prípade teda neprijateľnosť nespočíva len v samotnom spôsobe určenia ceny vedľajšieho plnenia, ale aj v samotnej podmienke splatnosti, to znamená, že dodávateľ vlastne vyžaduje finančné plnenie od spotrebiteľa, ktoré v konečnom dôsledku môže mať právnu povahu darovania, to znamená, že za zaplatenú sumu spotrebiteľ v prípade, ak riadne plní svoje záväzky (čo je paradoxné), žiadne plnenie neobdrží. Takýto spôsob vyberania peňazí od spotrebiteľov nemôže v demokratickej spoločnosti a právnom štáte podľa súdu obstať. Súd je presvedčený, že priemerný spotrebiteľ by pri vysvetlení tejto zmluvnej podmienky a možnosti jej odmietnutia k jej uzavretiu nikdy nepristúpil.

68. Neprijateľnosť poplatku za hotovostný výber splátok súd prvej inštancie vidí ďalej v tom, že zmluvné ustanovenia uvádzajú, že za hotovostný výber splátok je spotrebiteľ povinný platiť aj v prípade, ak sa hotovostný výber splátok z akýchkoľvek dôvodov neuskutoční, napr. preto, že klient práve nemá prostriedky na úhradu, alebo že vykonal úhradu vopred, a teda dodávateľovi žiadne náklady spočívajúce v dostavení sa na dohodnuté miesto nevzniknú. Aj z uvedeného vyplýva, že poplatok za hotovostný výber splátok nie je úhradou nákladov na dostavenie sa žalovaného k výberu splátky ale je zvyšovaním zisku žalovaného sofistikovane nezahrnutého do úrokov a teda za zdania sa výhodnej úrokovej sadzby danej spotrebiteľovi.

69. Zároveň má súd za to, že zmluvu na zabezpečenie splátok úveru treba považovať za zmluvnú podmienku napriek tomu, že je formulovaná ako osobitná zmluva. Nemožno pripustiť obídanie ochrany spotrebiteľa tým, že forma splácania úveru, ktorá je vždy integrálnou súčasťou úverových zmlúv, sa vyčlení do samostatnej zmluvy a tváriť sa, že ide o samostatnú zmluvu so samostatnou cenou, ktorá by práve preto, že nie je súčasťou textu úverovej zmluvy alebo jej obchodných podmienok, nemala podliehať kontrole v rámci ochrany spotrebiteľa.

70. Zmluvu o zabezpečení splátok, teda vzhľadom na jej akcesoritu k hlavnému vzťahu, nemožno posudzovať samostatne. Uvedená skutočnosť znamená, že do RPMN mala byť zahrnutá aj odmena podľa tejto zmluvy, ako to vyplýva z § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia do celkových nákladov spotrebiteľského úveru patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Údaj o RPMN je najdôležitejším údajom pre spotrebiteľa z hľadiska jeho rozhodovania o výhodnosti či nevýhodnosti príslušného úveru. Pokiaľ takýto údaj je uvedený v nižšej hodnote, ako v skutočnosti je, nepochybne tým dochádza ku klamaniu spotrebiteľa. Zákaz klamaní spotrebiteľa je upravený v § 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (opäť v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a tiež pri nekalých obchodných praktikách v zmysle §7 a § 8 zákona č. 250/2007 Z. z..

71. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona, výrobca, predávajúci, dovozca alebo dodávateľ nesmú klamať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné alebo dvojzmyselné údaje alebo zamlčať údaje o vlastnostiach výrobku alebo služby alebo o nákupných podmienkach.

72. Podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona, nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

73. Podľa § 7 ods. 4 citovaného zákona za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

74. Podľa § 8 ods. 1 citovaného zákona, obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiňovať, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj, ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k

a) existencii výrobku alebo k povahe výrobku,

b) hlavným znakom výrobku, ako sú jeho dostupnosť, výhody, riziká, vyhotovenie, zloženie, príslušenstvo, servis zákazníkom po predaji výrobku a vybavovanie reklamácie, výrobný postup a dátum výroby alebo dodávky, spôsob dodania, účel použitia, možnosti využitia, množstvo, špecifikácia, jeho

zemepisný alebo obchodný pôvod alebo očakávané výsledky použitia, alebo výsledky a podstatné ukazovatele skúšok alebo kontrol vykonaných na výrobku,
c) rozsahu záväzkov predávajúceho, motívom pre obchodnú praktiku a k charakteru procesu predaja, akékoľvek vyhlásenie alebo symbol týkajúci sa priameho alebo nepriameho sponzorstva alebo schválenia predávajúceho alebo výrobku,
d) cene alebo k spôsobu výpočtu ceny alebo existencie osobitnej cenovej výhody,
e) potrebe servisu, náhradného dielu, výmeny alebo opravy,
f) osobe, vlastnosti a právu predávajúceho alebo jeho splnomocnenca, ako sú jeho totožnosť a majetok, kvalifikácia, postavenie, uznanie, členstvo v organizáciách alebo jeho väzby a vlastníctvo práv vyplývajúcich z priemyselného, obchodného alebo duševného vlastníctva alebo jeho ocenenia a vyznamenania, alebo
g) právu spotrebiteľa vrátane práva na výmenu dodaného výrobku alebo vrátenie peňazí podľa osobitného predpisu¹⁴) alebo k rizikám, ktorým môže byť vystavený.

75. Nezahrnutie odmeny zo zmluvy o zabezpečení splátok do RPMN možno teda považovať za nekalú obchodnú praktiku, ktorá je zo zákona zakázaná a preto aj z toho dôvodu je potrebné žalobe o vyslovenie neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky vyhovieť.

76. Tak zmluva o zabezpečení splátok úveru, ako aj úverová zmluva, sú formulárovými zmluvami, ktorých obsah žalobkyňa ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť. Preto ich nie je možné považovať za individuálne dojednané. Odmena za výber splátok predstavuje viac ako 50 % poskytnutého úveru (257,50 EUR z 500 EUR predstavuje presne 51,50 %) a výrazne presahuje dohodnutý úrok a administratívny poplatok. Ide o zmluvnú podmienku dohodnutú zjavne v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa, pretože takúto službu si nevymienil a ponúkol (nanútil) mu ju žalovaný, pričom výška odmeny je neprimeraná, nepochybne v rozpore s dobrými mravmi. Aj pri tejto odmene súd poukazuje na závery ako pri tomto poplatku/odmene o snahe žalovaného skryť skutočný účel tejto odmeny, ktorej výška sa takisto odvíja od výšky úveru. Pritom len 5 % z každej inkasovanej týždňovej splátky predstavovalo reálne náklady žalovaného s realizáciou výberov vo forme provízie pre obchodného zástupcu. Odplata bola vo výške 51,50 % zo sumy poskytnutého úveru bez ohľadu na prejdenú trasu obchodného zástupcu, čo taktiež podporuje tézu o získaní finančných prostriedkov od spotrebiteľa v priamej úmere od výšky poskytnutého úveru a nie od reálnych nákladov žalovaného. Súd preto považoval za právne dôvodné žalobe o vyslovenie neprijateľných zmluvných podmienok vyhovieť.

77. Pokiaľ ide o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a vzhľadom ich na výklad ustanovenia § 137 CSP zo strany žalovaného, súd mal za to, že v tomto prípade po individuálnom posúdení predmetnej právnej veci zo strany žalobkyne bol daný naliehavý právny záujem na takomto určení, samotná žaloba bola spojená s uplatneným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorú síce súd z dôvodu vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného zamietol, na druhej strane však sa súd riadil uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Ndc/20/2016 zo dňa 23. 1. 2017, v ktorom bol vyjadrený právny záver, že: „právo súdu vysloviť konkrétnom prípade neprijateľnej zmluvnej podmienky ostalo aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku zachované a na rozdiel od rozhodnutia vydaného v konaní podľa ustanovenia § 301 a nasledujúcich CSP len s účinkami inter partes.

78. O trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným súd rozhodol rovnako podľa § 255 ods.1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

79. Žalovaný bol plne úspešný vo vzťahu k uplatnenému nároku titulom vydania bezdôvodného obohatenia, naopak žalobkyňa bola plne úspešná vo vzťahu k určeniu neprijateľných zmluvných podmienok, preto majú voči sebe nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, vyplývajúci z toho ktorého nároku, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.